

сподарь зло или добро, а той като кученце тичка около му, и винаги похвалява негово-то обхождениѣ. — Тѣй отъ тойзи редъ хора-та сѣ най нихилити, а и самъ си Голосъ отъ този ѣ рѣдъ; защото ѣ предъ ваши-тѣ очи страшливъ като мишка, а надъ починенны-тѣ по свирѣпъ отъ Тигарь. (*Берта влѣзва и дрѣжи въ рѣкѣ тѣ си писмо*).

ПОЗОРИЩЕ IV.

БЕРТА и Предни-тѣ.

БЕРТА- (*Поклонява ся и цѣлува на графѣ-те рѣкѣ*). Ето милостивый господине писмо, кое-то ми ѣ милостива госпожа Графица предала презъ темнычны-тѣ прозорецъ, да ви го предамъ, кога си дойдете отъ войнѣ.

ГРАФЪ-ТЪ. (*Земва писмо то*). А какъ ѣ тя можала да ти го даде изъ тѣмнищ-тѣ, и какъ ѣ видѣла да пише?

БЕРТА. Азъ отидохъ на тѣмничны-тѣ прозорецъ, и занесохъ ѣ жалостенъ гласъ, че ще погине; а тя ми заповѣда да ѣ донесѣ перо, свещъ дивить и книгѣ, па написа писмо, и ми го даде, и ми хариза бисера си отъ вратъ-тѣ, думаючи: На, Берто, тойзи мой вѣвчаныи бисерь, кой то ми ѣ Сигфридъ самъ си съ рѣкѣ-тѣ си прикачилъ на врата, на тойзи вратъ, когото ѣ той кичилъ съ сѣкакѣ драгоцѣнность, а сега заради проклетаго Голоса позволява да го пресѣкѣтъ целати, и да убѣжтъ невинно-то ми детенце. (*Графѣ-тѣ отъ жалость политѣ и извика*).

ГРАФЪ-ТЪ. Доста — доста, не хуртувай вече. — — (*Берта отважда*). О проклетыи часе, —